DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
21. januar 1999 *

Indhold

I — Forhøjelsen på 10% af beløbet ved den korrektion, som Kommissionen har foretaget med hensyn til udgifter i forbindelse med eksportrestitutioner for anvendelse af stivelsesprodukter og sukker ..... I - 80

II — Korrektionen for uregelmæssigheder ved udførsel af levende kvæg til Polen ..... I - 84

Beløb fra regnskabsåret 1992, der tages i betragtning ved regnskabsafslutningen for regnskabsåret 1991 ..... I - 88

Omfanget og overholdelsen af de forpligtelser, der påhviler de nationale myndigheder ved tildelingen af de pågældende eksportrestitutioner ..... I - 89

Undladelsen af at lade EUGFL bære de afholdte udgifter til den sats, der gælder for restitutioner ved udførsel af slagtedyr ..... I - 100

III — Korrektionen for uregelmæssigheder ved udførsel af levende kvæg til Mellemøsten ..... I - 103

Korrektionen på 22 011 281,10 DEM for uregelmæssigheder, der har fundet sted efter den 1. januar 1986 ..... I - 104

Korrektionen på 25 024 493 DEM vedrørende restitutioner udbetalt i årene 1981-1987 på grundlag af manipuleringer af vægtangivelser, foretaget af »Zollhilfspersonen« ..... I - 110

Beløbet på 9 656 734,74 DEM forbundet med den tyske regerings påståede forsinkede fremsendelse af visse oplysninger inden for rammerne af regnskabsafslutningen ..... I - 112

IV — Korrektionen for uregelmæssigheder i forbindelse med udførsel af oksekød til Libanon ..... I - 117

V — Korrektionen for udførsel af oksekød til Zimbabwe ..... I - 125

* Processprog: tysk.

I sag C-54/95,

Forbundsrepublikken Tyskland ved afdelingschef Ernst Röder og sekretær Gereon Thiele, begge Forbundsøkonomiministeriet, som befuldmægtigede, D-53107 Bonn,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Klaus-Dieter Borchardt, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 94/871/EF af 21. december 1994 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1991, der finansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen (EFT L 352, s. 82), for så vidt et beløb på 116 633 582,10 DEM ikke er blevet anerkendt som påhvilende EUGFL,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. J. G. Kapteyn, og dommerne G. Hirsch, H. Ragnemalm, R. Schintgen og K. M. Ioannou (refererende dommer),

generaladvokat: A. La Pergola
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 5. februar 1998 er afgivet mundtlige indlæg af den tyske regering ved kontorchef Claus-Dieter Quassowski, Forbundsøkonomiministeriet, som befuldmægtiget, og af Kommissionen ved Klaus-Dieter Borchardt,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 2. april 1998,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 2. marts 1995 har Forbundsrepublikken Tyskland i medfør af EF-traktatens artikel 173, stk. 1, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning 94/871/EF af 21. december 1994 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1991, der finansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen (EFT L 352, s. 82, herefter »den anfægtede beslutning«), for så vidt et beløb på 116 633 582,10 DEM ikke er blevet anerkendt som påhvilende EUGFL.

2 I den sammenfattende rapport om resultaterne af kontrollen i forbindelse med regnskabsafslutningen for EUGFL, Garantisektionen, for regnskabsåret 1991, der er vedlagt stævningen, har Kommissionen besluttet at lade følgende beløb påhvile Forbundsrepublikken Tyskland:

I — 1 031 451,17 DEM i form af en forhøjelse på 10% af beløbet ved den korrektion, som Kommissionen har foretaget med hensyn til udgifter i forbindelse med eksportrestitutioner for anvendelse af stivelsesprodukter og sukker

II — 54 275 090,69 DEM i form af en korrektion for uregelmæssigheder ved udførsel af levende kvæg til Polen

III — 56 692 508,70 DEM i form af en korrektion for uregelmæssigheder ved udførsel af levende kvæg til Mellemøsten (Imex-sagen)

IV — 997 814 DEM i form af en korrektion for uregelmæssigheder i forbindelse med udførsel af oksekød til Libanon (Südfleisch-sagen)

V — 518 181 DEM i form af en korrektion for udførsel af oksekød til Zimbabwe (Barfuss-sagen)

VI — 3 118 563,54 DEM i form af en korrektion for uregelmæssigheder forbundet med tildeling af en særlig præmie til oksekødsproducenter.

3 Under den mundtlige forhandling har Forbundsrepublikken Tyskland hævet den del af sagen, der vedrører beløbet på 3 118 563,54 DEM vedrørende uregelmæssigheder forbundet med tildeling af en særlig præmie til oksekødsproducenter, da denne del af tvisten mod Kommissionen er blevet afgjort ved dom af 3. oktober 1996 (sag C-41/94, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 4733).

I — Forhøjelsen på 10% af beløbet ved den korrektion, som Kommissionen har foretaget med hensyn til udgifter i forbindelse med eksportrestitutioner for anvendelse af stivelsesprodukter og sukker (punkt 4.4.2.1 og 4.5.1 i den sammenfattende rapport)

4 Kommissionen har i den sammenfattende rapport anført, at der ved regnskabsafslutningerne for regnskabsårene 1988-1990 blev foretaget finansielle korrektioner af de udgifter, der blev anmeldt af de tyske myndigheder med hensyn til eksportrestitutioner for anvendelse af stivelsesprodukter og sukker. Disse korrektioner blev foretaget, fordi de tyske myndigheder havde tilladt visse firmaer at indgive ansøgninger om restitutionscertifikater efter forarbejdningen, i stedet for før forarbejdningen som foreskrevet i fællesskabsforordningerne, til de pågældende støttemodtageres fordel.

5 Forbundsrepublikken Tyskland har for Domstolen anfægtet de korrektioner, der blev foretaget for regnskabsåret 1988. Ved dom af 22. juni 1993 (sag C-54/91, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 3399) frifandt Domstolen Kommissionen.

6 Ved telex af 6. oktober 1993 har Kommissionen anmodet de tyske myndigheder om at ændre deres procedurer, så at de kommer til at stemme overens med fællesskabsreglerne, og underrette EUGFL's tjenestegrene om ændringerne samt om datoen for deres ikrafttrædelse senest den 31. januar 1994, hvor den frist, der var

fastsat for medlemsstaterne for fremsendelse af supplerende oplysninger til Kommissionen inden for rammerne af regnskabsafslutningen for regnskabsåret 1991, udløb.

7 Ifølge den sammenfattende rapport

»var [det] først længe efter fristen den 31. januar 1994 for fremsendelse af supplerende oplysninger, at de tyske myndigheder fremsendte kopier af de nationale instrukser for iværksættelsen af de ønskede ændringer.

Ligesom i de foregående regnskabsår foreslås der en skønsmæssig korrektion på 5%, forhøjet med 10% på grund af forsinkelsen i procedurernes ændring.«

8 Den tyske regering har med sit søgsmål ikke bestridt den foretagne korrektion, men kun forhøjelsen på 10% af korrektionen. Den har gjort gældende, at der ikke er hjemmel for Kommissionen til inden for rammerne af regnskabsafslutningen at pålægge et sådant »straftillæg« for at forfølge en eventuel forsinket meddelelse af de foranstaltninger, som en medlemsstat har truffet for at efterkomme en dom fra Domstolen. Hvis Kommissionen har i sinde at forfølge en medlemsstats manglende opfyldelse af en dom fra Domstolen, skal den overholde den procedure, der er foreskrevet i EF-traktatens artikel 171, stk. 2.

9 Det bemærkes i denne henseende, at Kommissionen inden for rammerne af regnskabsafslutningen skal kontrollere de regnskaber, som en medlemsstat fremlægger for et givent regnskabsår. For denne procedure gælder der den regel, at kun de udgifter, der er afholdt i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne, kan afholdes gennem Fællesskabets budget (dom af 6.10.1993, sag C-55/91, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4813, præmis 67).

10 I denne sag er det ubestridt, at de undersøgelser, som Forbundsrepublikken Tyskland foretog i løbet af regnskabsåret 1991 for tildeling af de pågældende eksportrestitutioner, ikke var i overensstemmelse med fællesskabsretten, og at de tyske myndigheder ikke inden for den af Kommissionen fastsatte frist for fremsendelse af supplerende oplysninger vedrørende regnskaberne for regnskabsåret 1991 meddelte Kommissionen de foranstaltninger, der var blevet truffet for at bringe disse undersøgelser i overensstemmelse med nævnte bestemmelser.

11 Ved udløbet af den fastsatte frist var Kommissionen derfor berettiget til at foretage en finansiel korrektion, der i øvrigt kunne have været på 100%, for udgifterne vedrørende disse restitutioner.

12 Heroverfor kan ikke fremføres det forhold, at Kommissionen i regnskabsårene 1988-1990, som følge af sagsanlægget ved Domstolen, under tilsvarende omstændigheder nøjedes med at anvende en korrektion på 5% for udgifter vedrørende disse restitutioner. Det fremgår af Domstolens praksis, at når Kommissionen har tolereret uregelmæssighederne af rimelighedshensyn, giver det ikke den pågældende medlemsstat ret til under henvisning til retssikkerhedsprincippet eller princippet om beskyttelse af den berettigede forventning at kræve, at det samme sker med hensyn til uregelmæssighederne i det følgende regnskabsår (jf. dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 67).

13 Under disse omstændigheder, udgør det forhold, at Kommissionen har forhøjet korrektionssatsen med 10%, da der ikke inden for den fastsatte frist var blevet fremsendt oplysninger om de foranstaltninger, som de tyske myndigheder havde truffet, hverken en sanktion eller en straf, således som forbundsregeringen har gjort gældende, men en retsakt i forbindelse med fastsættelsen af den samlede sats for den korrektion, som den pågældende medlemsstat skal tåle.

14 Den tyske regering har dog gjort gældende, at den omstændighed, at der i denne sag ikke inden for den fastsatte frist forelå oplysninger om de foranstaltninger, som Forbundsrepublikken Tyskland havde truffet for at bringe undersøgelsesprocedu-

rerne i overensstemmelse med fællesskabsretten, ikke kan begrunde den pålagte forhøjelse, da vedtagelsen af disse foranstaltninger i 1993 under alle omstændigheder ikke har haft nogen indflydelse på de undersøgelser, der blev foretaget i 1991, det regnskabsår, der var genstand for regnskabsafslutningen.

15 Desuden ville en sådan forhøjelse tilsidesætte de retningslinjer, som Kommissionen har fastsat i sin meddelelse af 3. juni 1993 til Fondskomitéen (dok. nr. VI/216/93) om beregningen af de finansielle følger ved udarbejdelsen af beslutningen om afslutning af regnskaberne for EUGFL, Garantisektionen. Det fremgår af disse retningslinjer, som finder anvendelse fra og med udarbejdelsen af den sammenfattende rapport for regnskabsåret 1990, at kriteriet for at foretage en finansiel korrektion og fastlægge størrelsen heraf består i at »vurdere risikoen for tab for Fællesskabets fonde som følge af manglende kontrol«. De foranstaltninger, som Forbundsrepublikken Tyskland traf i 1993, kan ikke med tilbagevirkende kraft få virkning for gyldigheden af de undersøgelser, som blev foretaget i 1991, og kan således ikke påvirke tabene i forbindelse med dette regnskabsår.

16 Det bemærkes for det første, at den tyske regering ikke med disse argumenter bestrider Kommissionens adgang til at tage hensyn til de ændringsforanstaltninger, som en medlemsstat har truffet efter det regnskabsår, som er genstand for regnskabsafslutningen, for at nedsætte den finansielle korrektion, som Kommissionen anvender på udgifterne for dette regnskabsår, selv om de trufne foranstaltninger ikke har nogen indvirkning på risikoen for tab for Fællesskabets fonde i løbet af dette regnskabsår. Tværtimod anerkender den tyske regering stiltiende denne adgang ved at gøre gældende, at Kommissionen burde have nedsat det samlede korrektionsbeløb yderligere.

17 Under disse omstændigheder må det argument, der støttes på Kommissionens retningslinjer, anses for at være uden relevans.

18 I øvrigt kan den omstændighed, at de foranstaltninger, der blev truffet i 1993, ikke har nogen indvirkning på størrelsen af de tab, der pådroges i regnskabsåret 1991,

ikke gøre Kommissionens mulighed for at nedsætte korrektionsbeløbet til en forpligtelse, selv når den pågældende medlemsstat ikke rettidigt har fremsendt oplysninger om de foranstaltninger, som den har truffet. Desuden ville tiltrædelsen af den modsatte opfattelse eventuelt tilskynde de medlemsstater, der har truffet ændringsforanstaltninger med forsinkelse, til ikke at fremsende meddelelse herom til Kommissionen.

19 Anbringendet mod dette kapitel i den anfægtede beslutning kan derfor ikke tiltrædes.

II — Korrektionen for uregelmæssigheder ved udførsel af levende kvæg til Polen (punkt 6.1.2 i den sammenfattende rapport)

20 De uregelmæssigheder, der gøres gældende mod Forbundsrepublikken Tyskland, vedrører udførslen af hornkvæg angivet som racerene avlsdyr til Polen. For avlsdyr var den eksportrestitution, der fandt anvendelse på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, 98 ECU/100 kg, mens den var 55,5 ECU/100 kg for andet kvæg.

21 I denne henseende indeholder den sammenfattende rapport følgende konstateringer:

»Den iøjnefaldende stigning i udførslen af racerene avlsdyr af hornkvæg fra Tyskland ... til Polen foranledigede EUGFL til at foretage undersøgelser ... i november 1991 og april 1992.

De forhold, der blev konstateret ... viste, at der blev foretaget svigagtige angivelser af racerene avlsdyr af hornkvæg (...)

Det vigtigste forhold, der blev konstateret i denne forbindelse, er, at klassificeringen af kvæg i positionen for 'racerene avlsdyr' ikke var ledsaget af nogen garanti for, at de udførte dyr rent faktisk var avlsdyr (dvs. til avl):

— manglende angivelse af afstamning, genetisk værdi og ydelse

— ingen veterinær analyse med henblik på avl (eller gennemførelse af veterinær kontrol med henblik på slagtning)

— kommercielle eller andre oplysninger, der burde have givet anledning til alvorlig tvivl (dyrenes alder, meget lav salgspris, ukendte købere osv.).

Desuden bekræftede de oplysninger, der uden problemer blev indhentet i Polen, at dyrene straks blev slagtet i dette land (...)

Med hensyn til Tyskland viser udviklingen i statistikken over udførsel af racerene avlsdyr til Polen, at denne trafik så at sige ikke fandtes før 1991 (i 1989: 374 dyr, 1990: 166 dyr). Men i 1991 blev over 57 000 dyr eksporteret. Efter skærpelsen af den nationale lovgivning (den 18.10.1991) faldt dette antal næsten øjeblikkeligt til 9 300 dyr i 1992 (hvoraf 7 500 inden april 1992).

Tysklands anmodning [der har til formål at lade EUGFL bære de afholdte udgifter til den sats, der gælder for slagtedyr] kan derfor ikke tages i betragtning, da samtlige udførsler skete i spekulationsøjemed.

Kommissionens konklusioner er følgende:

...

ii) Tyskland har erkendt problemets omfang og skærpet sin nationale lovgivning med virkning fra den 18.10.1991. En supplerende kontrol af udgifter afholdt efter denne dato har vist, at problemet næsten blev løst.

iii) I betragtning af ovenstående blev de finansielle korrektioner beregnet således:

— Tyskland:	regnskabsåret 1991:	56 542 011,69 DEM
	regnskabsåret 1992:	
	berørte udgifter 15 694 754,87 DEM	
	anerkendte udgifter under hensyntagen til ændringen af den nationale lov af 18.10.1991	
	12 974 820,87 DEM	
		2 719 934,00 DEM
	I ALT	59 261 945,69 DEM
— konstaterede uregelmæssigheder, der er meddelt EUGFL (art. 3 nr. DE/92/001/B og nr. DE/92/002/B)		- 4 986 855,00 DEM
konto ...: Korrektionsbeløb		54 275 090,69 DEM«

22 Det fremgår desuden af sagen, at Kommissionen i en skrivelse af 24. juni 1992 til den tyske regering, som svarede ved skrivelse af 23. oktober 1992, har erklæret, at de tyske myndigheder burde have undersøgt den konkrete brug af de udførte dyr til avl, og at de burde have forlangt at få fremlagt afstamningscertifikater, der på udtømmende måde, dvs. for to generationer, angiver dyrenes afstamning samt deres individprøver og en vurdering af deres genetiske værdi, i stedet for at stille sig tilfreds med den blotte fremlæggelse af kontroleksemplarer T5 og attester udfærdiget af kvægavlersammenslutninger i form af afstamningscertifikater og avlscertifikater, som ikke indeholdt oplysninger om individprøver, genetisk værdi og dyrenes afstamning (bortset fra en angivelse begrænset til forældrene fra tid til anden).

23 Disse forpligtelser følger af benævnelsen af dyr som »avlsdyr«, i overensstemmelse med den nomenklatur, der benyttes for restitutioner, i artikel 5, stk. 1, og artikel 13 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 351, s. 1), og i artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1544/79 af 24. juli 1979 om ydelse af eksportrestitutioner for racerent avlskvæg (EFT L 187, s. 8), sammenholdt med artikel 1 og 6 i Rådets direktiv 77/504/EØF af 25. juli 1977 om racerent avlskvæg (EFT L 206, s. 8).

24 I den ovennævnte skrivelse af 24. juni 1992 har Kommissionen herudover anført, at dens påstand om, at de udførte dyr ikke var bestemt til avl, ligeledes bekræftes af, at der blev konstateret leukose hos disse.

25 Parternes anbringender og argumenter angår tre spørgsmål vedrørende henholdsvis beløb fra regnskabsåret 1992, der tages i betragtning ved regnskabsafslutningen for regnskabsåret 1991, omfanget og overholdelsen af de forpligtelser, der påhviler de nationale myndigheder ved tildelingen af de pågældende eksportrestitutioner, og

endelig undladelsen af, at lade EUGFL bære de afholdte udgifter til den sats, der er fastsat for restitutioner ved eksport af slagtedyr.

Beløb fra regnskabsåret 1992, der tages i betragtning ved regnskabsafslutningen for regnskabsåret 1991

26 Den tyske regering har i replikken anført, at den korrektion, som Kommissionen har foretaget, er ulovlig, for så vidt som den medtager beløb fra regnskabsåret 1992 ved regnskabsafslutningen for regnskabsåret 1991. De sidstnævnte regnskabsbeløb skal først korrigeres ved regnskabsafslutningen for de følgende år, da der ikke er fastsat bestemmelser om forudberegning i Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT 1970 I, s. 196). Desuden ville de beløb, der angives for hvert regnskabsår, være upræcise.

27 Kommissionen har gjort gældende, at anbringendet er fremsat for sent, og at det derfor bør afvises.

28 Det bemærkes for det første, at ifølge artikel 42, stk. 2, første afsnit, i Domstolens procesreglement må nye anbringender ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

29 Herefter bemærkes, at opførelsen af beløb fra regnskabsåret 1992 i regnskabsafslutningen for regnskabsåret 1991 allerede fremgår af den sammenfattende rapport.

30 De tyske regering kunne have fremsat dette anbringende i sin stævning, hvilket den har undladt at gøre.

31 Under disse omstændigheder skal anbringendet afvises.

Omfanget og overholdelsen af de forpligtelser, der påhviler de nationale myndigheder ved tildelingen af de pågældende eksportrestitutioner

32 Den tyske regering har for det første gjort gældende, at Kommissionens påstand om, at hovedparten af de udførte dyr straks blev slagtet i Polen, hvilket skulle godtgøre, at der faktisk var tale om slagtekvæg, ikke er understøttet af begrundet og rimelig tvivl, således som det kræves ifølge Domstolens praksis. Kommissionen har ligeledes undladt at fremlægge bevis for sin påstand om, at der forekom leukose hos disse dyr. Navnlig har den ikke fremlagt noget dokument, hvoraf det fremgår, at de strenge sundhedsundersøgelser, som indførslen af racerene avlsdyr er undergivet i Polen, og som indebærer fremlæggelse af et certifikat, udfærdiget af en godkendt dyrlæge, ikke har fundet sted ved de omtvistede indførsler.

33 Kommissionen har bestridt disse anbringender og har navnlig påberåbt sig: a) den voldsomme stigning i 1991 af tyske udførsler af racerene avlsdyr til Polen; b) det polske markeds manglende evne til at aftage så stort et antal avlsdyr på grund af den vanskelige situation, som det polske landbrug befandt sig i på det tidspunkt, hvilket bekræftes af udtalelserne fra Maleszewski, direktør for de polske veterinærmyndigheder, i henhold til hvilke Polen, med enkelte undtagelser, på dette tidspunkt kun havde indført slagtekvæg; og c) en skrivelse af 12. november 1991 fra

Forbundsministeriet for Fødevarer, Landbrug og Skovbrug, hvori det navnlig konstateres, at »... dyrene faktisk kun opfyldte veterinærkravene for slagtekvæg og ikke opfyldte de strengere krav til avlsdyr, da de ikke var fri for leukose«.

34 Den tyske regering har fremført, at stigningen i udførslerne hovedsageligt skyldtes den særlige situation i de nye delstater efter Forbundsrepublikken Tysklands forening, der havde medført nedlæggelse af adskillige landbrugskollektiver, hvilket havde ført til salg og udførsel af dyr.

35 Det bemærkes, at såfremt Kommissionen afslår at lade EUGFL afholde en række udgifter med den begrundelse, at udgifterne beror på, at medlemsstaten har tilsidesat Fællesskabets retsforskrifter, påhviler det nemlig ikke Kommissionen udtømmende at godtgøre, at oplysningerne fra medlemsstaterne er urigtige, men den må fremlægge et bevis for, at den har en begrundet og rimelig tvivl med hensyn til de tal, der er meddelt af de nationale myndigheder. Denne lempelse af beviskravet til Kommissionen skyldes, at staten har bedre adgang til at indsamle og kontrollere de oplysninger, der er nødvendige for afslutningen af EUGFL-regnskaberne, og at staten følgelig skal føre det mere detaljerede og fuldstændige bevis for, at dens tal er rigtige, og efter omstændighederne for, at Kommissionens beregninger er forkerte (jf. dom af 10.11.1993, sag C-48/91, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 5611, præmis 16 og 17).

36 Det bemærkes, at den iøjnefaldende stigning i de tyske udførsler af avlsdyr til Polen, hvis antal steg fra 166 dyr i 1990 til 57 366 dyr i 1991, for herefter drastisk at falde efter skærpelsen af den tyske lovgivning og ende på et niveau på 9 300 dyr i 1992 (hvoraf 7 500 inden april 1992), udgør en omstændighed, der i mangel på en overbevisende forklaring kan rejse begrundet og rimelig tvivl om det eksporterede kvægs kvalitet. Den tyske regerings påstand om, at stigningen skyldes nedlæg-

gelsen af adskillige landbrugskollektiver i de nye delstater efter Tysklands forening, er ikke blevet understøttet af præcise oplysninger om antallet. Desuden har den tyske regering ikke godtgjort, at der, på trods af den vanskelige situation, som det polske landbrug befandt sig i, på det pågældende tidspunkt fandtes kommercielle afsætningsmarkeder i Polen for et så betydeligt antal avlsdyr.

37 Desuden har den tyske regering hverken dementeret indholdet af førnævnte skrivelse af 12. november 1991 fra Forbundsministeriet for Fødevarer, Landbrug og Skovbrug eller den polske veterinærdirektørs ovennævnte udtalelser, hvoraf fremgår, at de udførte dyr kun opfyldte veterinærkravene for slagtekvæg, at de ikke var fri for leukose, og at de med enkelte undtagelser var indført til Polen som slagtekvæg.

38 Det følger heraf, at anbringendet skal forkastes.

39 Den tyske regering har herefter bestridt Kommissionens konstatering af, at de tyske myndigheder i medfør af fællesskabsretten var forpligtede til at kræve beviser for den konkrete anvendelse af de pågældende dyr til avl før udbetalingen af de ansøgte eksportrestitutioner. Ifølge den tyske regering indeholdt fællesskabsretten ikke på dette tidspunkt en sådan forpligtelse.

40 Navnlig artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 3665/87, som Kommissionen har påberåbt sig, finder ikke anvendelse, da ingen af de to betingelser, som heri er udtømmende opregnet, var opfyldt. På grund af Forbundsrepublikken Tysklands strenge kontrol var der hverken tvivl om produkternes faktiske destination — kvæget var bestemt

for Polen og blev faktisk indført til og bragt på markedet i denne stat — eller risiko for deres genindførsel til Fællesskabet, uagtet at importafgifterne i 1991 var fastsat til 0 ECU for sådanne dyr.

41 Det bemærkes, at i modsætning til, hvad den tyske regering har gjort gældende, følger den forpligtelse, som den bestrider, af flere fællesskabsbestemmelser.

42 For det første er det eneste element, der adskiller et dyr betegnet som »racerent avlsdyr«, i overensstemmelse med nomenklaturen for restitutioner, for hvilket eksportrestitutionen på det pågældende tidspunkt udgjorde 98 ECU/100 kg, fra andet kvæg, for hvilket den fastsatte restitution var 55,5 ECU/100 kg, dets konkrete anvendelse i avlsøjemed. Det følger heraf, at denne konkrete anvendelse er det eneste element, der begrunder tildelingen af en højere restitution. Tilstedeværelsen af dette element skal derfor nødvendigvis undersøges med henblik på tildelingen af den hertil svarende restitution.

43 Det bestemmes i artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 3665/87:

»Ud over at produktet skal have forladt Fællesskabets toldområde, er udbetalingen af restitutionen, uanset om den er differentieret eller udifferentieret, betinget af, at produktet, medmindre det er gået til grunde under transporten som følge af force majeure, er indført til et tredjeland og i givet fald til et bestemt tredjeland ...

a) når der er alvorlig tvivl om produktets faktiske destination

eller

b) når produktet kan tænkes genindført til Fællesskabet som følge af forskellen mellem den restitution, der gælder for det udførte produkt, og den importafgift, som gælder for et identisk produkt på det tidspunkt, hvor udførselsangivelsen antages.

...«

44 Hvad angår den i litra a) beskrevne situation er det korrekt, at ordlyden af denne bestemmelse ved første øjekast kunne lede til alene at forstå ordet »destination« i en geografisk betydning, hvilket ville betyde, at denne bestemmelse kun ville finde anvendelse i tilfælde af svig med hensyn til det eksporterede produkts territoriale destination.

45 En sådan fortolkning ville dog stride mod formålet med artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 3665/87, som i overensstemmelse med fjerde betragtning netop er at undgå misbrug af restitutioner. Disse skal dække forskellen mellem det pågældende produkts højere fællesskabspris og den lavere pris på markedet i det tredjeland, hvortil produktet udføres. For et produkt, hvis pris og dermed restitutionsbeløbet afhænger af dets anvendelses kvalitative kendetegn, vil misbrug ligeledes kunne forekomme, når dets faktiske anvendelse, dvs. dets virkelige destination i ordets funktionelle betydning, ikke svarer til produktets konkrete anvendelse, for hvilken der er anmodet om restitution. Det følger heraf, at udtrykket »destination« i artikel 5, stk. 1, litra a), i forordning nr. 3665/87 ikke kun skal forstås i geografisk betydning, men også i funktionel betydning.

46 For så vidt angår den situation, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra b), i forordning nr. 3665/87, skal det understreges, at den vedrører risikoen for genindførsel til Fællesskabet af det udførte produkt, uden dog at kræve, at denne risiko faktisk indtræder.

47 Under hensyntagen til foreståend må det konstateres, at både betingelsen i artikel 5, stk. 1, litra a), i forordning nr. 3665/87 og den i litra b) nævnte betingelse var opfyldt. Under hensyntagen til den iøjnefaldende stigning i tyske udførsler af racerene avlsdyr til Polen var der begrundet tvivl med hensyn til de udførte dyrs virkelige destination. Desuden forelå der — uanset den strenge kontrol, som Forbundsrepublikken Tyskland foretog ved indførslen af sådanne dyr — en risiko for genindførsel til Fællesskabet af de udførte dyr på grund af forskellen mellem eksportrestitutionsbeløbet for racerene avlsdyr i 1991 (98 ECU/100 kg) og importafgiftsbeløbet for disse dyr (0 ECU).

48 Heraf følger, at de tyske myndigheder i medfør af artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 3665/87 var forpligtede til at undersøge, om de pågældende dyr blev indført til Polen som racerene avlsdyr. De burde ved udførslen have forlangt beviser for dyrenes konkrete anvendelse.

49 Endelig fremgår de tyske myndigheders forpligtelse til at undersøge den konkrete anvendelse af de pågældende dyr til avl ligeledes af artikel 13 i forordning nr. 3665/87, hvorefter »ingen restitution [ydes], når produkterne ikke er af sund og sædvanlig handelskvalitet ...«. Et dyr betegnet som »racerent avlsdyr« kan ikke anses for at være af sund og sædvanlig handelskvalitet, hvis ikke det fremviser de kendetegn, der sikrer dets egnethed til særligt at blive anvendt til avl.

50 Den tyske regering har imidlertid gjort gældende, at det påhvilede Kommissionen at gribe ind og at træffe de nødvendige foranstaltninger for at løse problemet med udførsler af racerene avlsdyr. Kommissionen har især undladt at anmode Forbundsrepublikken Tyskland om at anvende artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 3665/87, således som det bestemmes i artiklens stk. 2, andet afsnit, hvorefter Kommissionen, når »der [er] alvorlig tvivl om produkternes faktiske destination, kan ... anmode medlemsstaterne om at anvende bestemmelserne i stk. 1«.

51 Det bemærkes, at ifølge artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 729/70 påhviler det medlemsstaterne i overensstemmelse med de nationale administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser at træffe de fornødne foranstaltninger for at sikre sig, at de af Fonden finansierede foranstaltninger virkelig er blevet gennemført, og at de er blevet gennemført på behørig måde. Det fremgår af ottende betragtning til forordning nr. 729/70, at »Kommissionens funktionærer skal foretage undersøgelser, og at Kommissionen skal kunne kræve medlemsstaternes bistand« »til supplering af den af medlemsstaterne på eget initiativ gennemførte kontrol, der som hidtil er af den væsentligste betydning«. Det følger heraf, at der uafhængigt af de af Kommissionen foretagne handlinger består forpligtelser for medlemsstaterne med hensyn til behørigheden af de af EUGFL finansierede foranstaltninger.

52 Denne fordeling af opgaverne kommer ligeledes til udtryk i ordlyden af artikel 5, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 3665/87, som i øvrigt ikke foreskriver en forpligtelse, men kun en mulighed for Kommissionen. At denne mulighed ikke er udnyttet, kan ikke begrunde en medlemsstats tilsidesættelse af sine forpligtelser i medfør af artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 3665/87.

53 Heraf følger, at den tyske regerings anbringende skal forkastes.

54 Den tyske regering har endelig bestridt Kommissionens konstatering af, at de tyske myndigheder havde tilsidesat deres forpligtelse til at forlange afstamningscer-

tifikater, der angiver dyrenes afstamning i to generationer, individprøver og en vurdering af deres genetiske værdi med henblik på at undersøge de udførte dyrs egnethed til at blive anvendt til avl og dermed at sikre sig, at de er af sædvanlig handelskvalitet.

55 Regeringen har i denne henseende gjort gældende, at der på det pågældende tidspunkt ikke eksisterede fællesskabsbestemmelser, som foreskriver fremlæggelse af certifikater for de nationale myndigheders undersøgelser af de udførte dyrs kvalitet, således som Kommission har anført, da denne endnu ikke havde udnyttet sin mulighed for at pålægge medlemsstaterne bestemte og ensartede retningslinjer vedrørende udformningen og indholdet af disse certifikater. Sådanne foranstaltninger er først blevet truffet med Kommissionens forordning (EØF) nr. 2342/92 af 7. august 1992 om indførsel fra tredjelande af og eksportrestitutioner for racerent avlskvæg og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1544/79 (EFT L 227, s. 12), der er udstedt efter de omtvistede forhold.

56 Under disse omstændigheder kan det ikke bebrejdes Forbundsrepublikken Tyskland, at den har anerkendt nationale afstamningscertifikater som bevis for racerene dyrs kvalitet. Da et dyr i medfør af artikel 1 i direktiv 77/504 anses for et »racerent avlsdyr«, hvis det kan forventes indført i en stambog, uden krav om indførelse heri, er det under alle omstændigheder tilstrækkeligt efterfølgende at udarbejde eller fremlægge afstamningscertifikater for at tillægge det denne kvalitet.

57 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at forpligtelsen til at kræve fremlæggelse af afstamningscertifikater, der angiver afstamningen, individprøver og en vurdering af dyrenes genetisk værdi, fremgår af artikel 1 i forordning nr. 1544/79, sammenholdt med artikel 1 og 6 i direktiv 77/504. Forordning nr. 2342/92, som blev vedtaget i august 1992, har kun klarlagt den retlige situation, der allerede eksisterede på grundlag af forordning nr. 1544/79 og direktiv 77/504, for at fjerne den

tvivl, der i medlemsstaterne stadig måtte være med hensyn til omfanget og indholdet af de undersøgelser af udførslerne af racerene avlsdyr, der skulle foretages.

58 De nationale myndigheders vurdering af de udførte dyrs sædvanlige handelskvalitet indebærer to undersøgelsesfaser. I den første fase skal de nationale myndigheder sikre sig, at de faktisk udførte dyr svarer til oplysningerne i udførselsangivelsen; i den anden fase skal de på grundlag af de kendetegn, der udgør et racerent avlsdyrs økonomiske værdi, undersøge, om de faktisk udførte dyr er af sædvanlig handelskvalitet. Den omstændighed, at artikel 1 i direktiv 77/504 begrænser sig til at kræve, at kvæget skal kunne forventes indført i en stambog, er ikke tilstrækkeligt til under første fase at fastslå, at de dyr, der er anført i udførselsangivelsen, er de dyr, der rent faktisk udføres. Når først identiteten er fastslået, indebærer anden fase nødvendigvis en kontrol af individprøver og angivelser vedrørende den genetiske værdi, da kvægets brugsværdi med henblik på avl, og dermed dets økonomiske værdi, kun kan fastlægges på grundlag af disse kriterier.

59 Det bemærkes, at ifølge artikel 1 i forordning nr. 1544/79 »[betragtes kvæg] i forbindelse med ydelse af eksportrestitutioner ... som racerent avlskvæg henhørende under pos. 01.02 A I i den fælles toldtarif, hvis dyrene opfylder definitionen i artikel 1 i Rådets direktiv 77/504/EØF af 25. juli 1977«.

60 Artikel 1, litra a), i direktiv 77/504 definerer racerent avlskvæg som »ethvert stykke kvæg, hvis afstamning i de to foregående led er indført eller registreret i en stambog for samme race, og som selv enten er indført eller registreret og kan forventes indført heri«.

61 I samme direktivs artikel 6, stk. 1, bestemmes, at Fællesskabets instanser fastlægger

»— metoder til individprøver og til vurdering af kvægets genetiske værdi

...

— kriterier for indførelse i stambøger

— de angivelser, som afstamningscertifikatet skal indeholde«.

62 Det fremgår af artikel 1, litra a), og artikel 6, stk. 1, i direktiv 77/504, at afstamningen i to generationer, individprøver og vurderingen af den genetiske værdi samt udfærdigelsen af et afstamningscertifikat alle er elementer, der skal garantere, at det pågældende dyr frembyder kendetegnene for et racerent avlsdyr.

63 For så vidt angår samhandelen mellem medlemsstaterne skal det yderligere bemærkes, at Kommissionen med hjemmel i artikel 6, stk. 1, i direktiv 77/504 har vedtaget beslutning 86/130/EØF af 11. marts 1986 om fastsættelse af metoder til individprøver og til vurdering af kvægets genetiske værdi (EFT L 101, s. 37), samt beslutning 86/404/EØF af 29. juli 1986 om blanketten for og angivelserne i afstamningscertifikatet for racerent avlskvæg (EFT L 233, s. 19).

64 Artikel 1, stk. 2, i sidstnævnte beslutning nævner blandt de oplysninger, der skal være indeholdt i afstamningscertifikatet, »resultaterne af individprøver og resultaterne (med angivelse af oprindelse) fra bestemmelserne af avlsværdien af dyret og dets forældre og bedsteforældre«. Hvis anvendelsen af det afstamningscertifikat, der stemmer overens med modellen, ikke er obligatorisk, eksisterer denne mulighed ifølge tredje betragtning til beslutning 86/404, »hvis de i denne beslutning nævnte angivelser allerede findes i referencedokumenter vedrørende racerent avlskvæg, der indgår i handelen mellem medlemsstaterne«.

65 Det fremgår af det ovenfor anførte, at den på det pågældende tidspunkt gældende fællesskabsret gav de tyske myndigheder tilstrækkelige anvisninger om, hvorledes de skulle kontrollere, at de dyr, der udførtes til Polen, virkelig var bestemt til avl, selv om fællesskabsinstitutionerne på dette tidspunkt ikke havde vedtaget regler, der formelt og udtrykkeligt fastlagde de bevisformaliteter, som gælder for denne kontrol af racerene avlsdyr, der skal udføres til tredjelande.

66 Det fremgår af Domstolens praksis, at artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 729/70, der er udtryk for de forpligtelser, der påhviler medlemsstaterne i henhold til EF-traktatens artikel 5, således pålægger disse en generel forpligtelse til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de af EUGFL finansierede foranstaltninger virkelig er blevet gennemført og på behørig måde, også selv om der i henhold til den enkelte fællesskabsretsakt ikke udtrykkeligt skal træffes bestemte kontrolforanstaltninger (jf. dom af 2.6.1994, sag C-2/93, Exportslachterijen van Oordegem, Sml. I, s. 2283, præmis 17 og 18).

67 Heraf følger, at den tyske regerings anbringende om, at der ikke er udstedt fællesskabsbestemmelser, hvorefter der ved undersøgelsen af de udførte dyrs kvalitet skal fremlægges de af Kommissionen anførte beviser, må forkastes.

68 I betragtning af det foranstående, skal den tyske regerings anbringende om, at Kommissionen — ved ikke at have truffet foranstaltninger til imødegåelse af problemet med udførsler af avlsdyr til Polen — ikke har udfyldt sin supplerende funktion inden for rammerne af forordning nr. 729/70, og at Kommissionen således har tilsidesat sin forpligtelse til loyalt samarbejde med medlemsstaterne, der følger af traktatens artikel 5, ligeledes forkastes.

Undladelsen af at lade EUGFL bære de afholdte udgifter til den sats, der gælder for restitutioner ved udførsel af slagtedyr

69 Subsidiært har den tyske regering anfægtet Kommissionens beslutning om ikke at lade EUGFL bære de af Forbundsrepublikken Tyskland afholdte udgifter til den sats, der gælder for restitutioner ved udførsel af slagtedyr med den begrundelse, at samtlige udførsler skete i spekulationsøjemed, nemlig at de blev foretaget på grund af den højere restitutionssats. Den har i denne henseende gjort gældende, at da medlemsstaterne ikke har nogen indflydelse på størrelsen af den fastsatte restitutionssats, skal de ikke bære de finansielle følger af de foretagne udførsler som følge af denne fastsættelse.

70 Kommissionen har gjort gældende, at den tyske regering bedømmer betydningen af den henvisning, som den har gjort til de omtvistede udførslers spekulative karakter, forkert. Kommissionens afslag skyldes, at en hensyntagen til foretagne eksportrestitutioner ikke har noget at gøre med proceduren for regnskabsafslutning, da den ikke indebærer en beregning af fortjeneste/tab, men udelukkende er baseret på en kontrol af fællesskabsrettens anvendelse. For inden for rammerne af regnskabsafslutningen at kunne få restitution for det slagtekvæg, der rent faktisk var blevet udført, skulle man efterfølgende have anmodet om udfærdigelse af en ny

toldangivelse for udførslen af slagtekvæg, jf. artikel 78, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1).

71 Det bestemmes i artikel 78, stk. 3, i forordning nr. 2913/92:

»Fremgår det af en revision af angivelsen eller af den efterfølgende kontrol, at de bestemmelser, der gælder for den pågældende toldprocedure, er blevet anvendt på grundlag af ukorrekte eller ufuldstændige oplysninger, træffer toldmyndighederne under overholdelse af eventuelle gældende bestemmelser de nødvendige foranstaltninger til at få afklaret situationen under hensyntagen til de foreliggende nye oplysninger.«

72 Den tyske regering har heroverfor anført, at artikel 78 i forordning nr. 2913/92 ikke kræver, at der udfærdiges en ny toldangivelse. Denne bestemmelse angiver alene, at toldmyndighederne skal træffe de nødvendige foranstaltninger, når det af den efterfølgende kontrol af toldangivelsen fremgår, at de bestemmelser, der gælder for den pågældende toldprocedure, er blevet anvendt på grundlag af ukorrekte eller ufuldstændige oplysninger.

73 Kommissionen har gjort gældende, at henvisningen til artikel 78, stk. 3, i forordning nr. 2913/92 kun angiver måden til efterfølgende at berigtige en toldangivelse. Det er ubestridt, at der ikke er fremlagt beviser (transportdokumenter og polske tolddokumenter) for udførslen af dyrene til Polen. Det er af denne grund, at en hensyntagen til de restitutionsbeløb, som skulle have været betalt for udførslen af slagtekvæget, ikke kommer på tale.

74 Hertil bemærkes, at i henhold til artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 729/70, »[finansieres] restitutioner ved udførsel til tredjelande, som efter Fællesskabets regler ydes inden for rammerne af den fælles markedsordning for landbruget ...«.

75 De nationale myndigheders udbetaling af en eksportrestitution kan ikke anses for at være foretaget i overensstemmelse med fællesskabsreglerne, når det produkt, der rent faktisk blev udført, ikke svarer til det angivne produkt som følge af eksportørens adfærd.

76 Med dette anbringende bestrider den tyske regering ikke, at eksportørerne bevidst har erklæret, at de udførte dyr var racerene avlsdyr, skønt de i virkeligheden var slagtedyr, for at opnå en højere restitutionssats.

77 Det følger heraf, at en hensyntagen til de foretagne udbetalinger til den sats, der gælder for slagtekvæg, kun er mulig, hvis toldangivelserne for udførslen af racerene avlsdyr efterfølgende var blevet berigtiget ved fremlæggelsen af de dokumenter, der er foreskrevet i fællesskabsreglerne for udførsel af slagtekvæg (veterinærcertifikater, transportdokumenter og polske tolddokumenter, osv.).

78 Herudover har Kommissionen gjort gældende, at en sådan berigtigelse af toldangivelserne ikke har fundet sted, hvilket den tyske regering ikke bestrider.

79 Under disse omstændigheder er det med rette, at Kommissionen har nægtet at lade EUGFL bære de afholdte udgifter til den sats, der gælder for slagtedyr.

80 Dette anbringende skal ligeledes forkastes.

III — Korrektionen for uregelmæssigheder ved udførsel af levende kvæg til Mellemøsten (Imex-sagen — punkt 6.2.2 i den sammenfattende rapport)

81 Det fremgår af sagen, at den omtvistede korrektion på 56 692 508,70 DEM følger sammenlægningen af tre beløb, som er forbundet med tre forskellige forhold, men som alle angår flere forhold i sagen vedrørende selskabet Imex, hvis svigagtige adfærd omfatter en periode fra 1981 til 1987.

82 Kommissionen har navnlig nægtet at lade fællesskabsbudgettet bære: a) et beløb på 22 011 281,10 DEM i form af en korrektion for uregelmæssigheder, der har fundet sted efter den 1. april 1986, b) et beløb på 25 024 493 DEM i form af en korrektion for eksportrestitutioner, der udbetaltes i årene 1981-1987 på grundlag af manipuleringer af vægtangivelser, der er foretaget af »Zollhilfspersonen« og c) et beløb på 9 656 734,74 DEM i form af en korrektion, der er forbundet med den tyske regerings påstået forsinkede fremsendelse af visse oplysninger inden for rammerne af proceduren med regnskabsafslutning.

Korrektionen på 22 011 281,10 DEM for uregelmæssigheder, der har fundet sted efter den 1. januar 1986

83 Den sammenfattende rapport (punkt 6.2.2) indeholder følgende konstateringer:

»Det svig, som selskabet [Imex] har begået, vedrører falske ankomstbeviser (forfalskede toldstempler, fremstilling af ankomstbeviser ved hjælp af blanke formularer) eller manipuleringer af vægtangivelserne (ved udførsel) eller en kombination af de to manipuleringer.

...

EUGFL bemærker, at undersøgelsen er en ubestridelig succes. På grundlag af et vidneudsagn den 20.10.1987 blev der af de ansvarlige tyske myndigheder indledt en aktion den 28. oktober 1987. Den ulovlige trafik ophørte næsten øjeblikkeligt, og i januar 1988 anmodede selskabet (et af de største inden for kvæghandel i Tyskland) om at blive likvideret.

Det skal dog bemærkes, at medlemsstaten kunne have og endog burde have indledt kontrol langt tidligere:

— I juni 1985 havde en lastbilchauffør afsløret manipulerede vægtangivelser over for det tyske toldvæsen.

— I oktober samme år havde Frankrig meddelt Tyskland, at man havde konstateret en oppustning af vægten af eksporterede tyske kreaturer.

— Senere i november 1985 og i marts 1986 (rykkerskrivelse) meddelte EUGFL medlemsstaten sin tvivl, der var baseret på den unormale vægtangivelse i statistikkerne, og gav udtryk for og insisterede på, at det var nødvendigt at foretage en undersøgelse (bl.a. af de udførsler, der var annonceret og derfor forudsigelige på daværende tidspunkt).

Det fremgår af svaret, at medlemsstaten ikke indledte rigtige undersøgelser efter at have modtaget oplysningerne og ovennævnte udtrykkelige anmodning. Selskabet Imex' ry og betydning hævede det åbenbart over enhver mistanke. Desuden var det ifølge de nationale myndigheder ikke muligt at påvise manipuleringen af vægtangivelserne ved en kontrol af selskabets regnskaber, da handelen med avlsdyr blev udtrykt i antal dyr og ikke i vægt.

Da medlemsstaten ikke foretog de nødvendige undersøgelser inden for en rimelig frist, efter at EUGFL havde fremsat anmodningen, bærer medlemsstaten efter Kommissionens mening et stort ansvar for de omfattende følger for EUGFL's budget, som denne sag fik.

...

Medlemsstaten blev ved skrivelse nr. 5354 af 10.2.1993 og nr. 33301 af 14.10.1993 underrettet om Kommissionens konklusioner.

I disse skrivelser blev det bekræftet, at EUGFL ikke kan finansiere udgifter til udførsler fra og med 1986, da den ønskede undersøgelse ikke blev foretaget.«

84 Den tyske regering har gjort gældende, at Kommissionens påstand om, at de tyske undersøgelsesmyndigheder ikke i tide foretog »virkelige« undersøgelser, hvorved de foretog en fejlagtig udøvelse af deres skønsbeføjelser, er grundløs, og at den er utilstrækkeligt begrundet. De tyske myndigheder, der skal foretage undersøgelserne, har ikke tilsidesat nogen forpligtelse, der kan give anledning til finansielle følger.

85 Den forklaring, der blev givet af en chauffør i transportfirmaet Hefter, som på det tidspunkt foretog kvægtransporter for selskabet Imex, gav anledning til nogle undersøgelser, som dog ikke kunne bekræfte mistanken, og som blev afsluttet den 20. december 1985.

86 De franske myndigheders skrivelse af 21. oktober 1985 indeholdt ingen oplysninger vedrørende selskabet Imex, men visse oplysninger vedrørende en sag, som undersøgelsesmyndighederne allerede havde kendskab til.

87 Kommissionens skrivelse af 20. november 1985 indeholdt for første gang en generel henvisning til selskabet Imex. Toldundersøgelsestjenesten i München havde den 17. februar 1986 meddelt, at de af Kommissionen indsamlede statistiske oplysninger vedrørende de kvantitative gennemsnit ikke havde ført til nye afsløringer, idet handelen med dyr blev udtrykt i antal dyr og ikke i levende vægt, men der var nogle indicier for ukorrekte vægtangivelser, der nødvendiggjorde nye undersøgelser.

88 Den 19. juni 1986 samlede Toldundersøgelsestjenesten i Köln undersøgelserne, der blev foretaget af forskellige tjenestegrene, hos Toldundersøgelsestjenesten i Hamburg, som forgæves havde forsøgt at fremskaffe bevis for forfalskningen af vægtangivelser hos leverandørerne (sammenslutningen af opdrættere og producenter) i tidligere omsætningsled i forhold til selskabet Imex. Desuden havde en objektiv kontrol af vægtangivelserne, som blev foretaget i sagen vedrørende udførslen af levende kvæg til Saudi-Arabien via lufthavnen i Köln/Bonn, ikke givet anledning til indsigelser. Endelig var en kontrolvejning, som blev foretaget af en »Zollhilfs-

person« i Hamburg, efter at dyrenes vægt var konstateret, mislykkedes på grund af tekniske årsager (manglende anordning til aflæsning af dyrene).

89 Andre undersøgelsesforanstaltninger, der blev iværksat i oktober og november 1986, såsom selskabet Imex' transportledsagers vidneudsagn og den tekniske kontrol af vejningskort fra vognvægten benyttet i Hamburg, gav ikke nogle resultater, der kunne bruges i en retssag. Det var først efter, at politiet i München i oktober 1987 meddelte resultaterne af sine undersøgelser vedrørende forfalskningen af det benyttede toldstempel, at det var muligt at stoppe selskabet Imex' svig.

90 Den tyske regering har tilføjet, at undersøgelsesmyndighederne i princippet stod frit ved valget af de foranstaltninger, der skulle træffes, idet arten og omfanget af disse skal stå i forhold til omfanget og grovheden af den ulovlige handling. De tyske myndigheder skulle i sagen foretage undersøgelserne på en sådan måde, at selskabet Imex' mistanke ikke blev vækket, hvilket kunne have fået det til at skjule sine svigagtige handlinger. Desuden kunne der kun rejses anklage ved domstolene, når der var samlet tilstrækkeligt med beviser. Under disse omstændigheder kunne de tyske myndigheder ikke have handlet anderledes.

91 Med hensyn til det anbringende, der støttes på den anfægtede beslutnings utilstrækkelige begrundelse, bemærkes, at efter Domstolens praksis er det ufornødent at give en detaljeret begrundelse for afgørelser om afslutning af regnskaber, når den berørte regering selv har medvirket direkte i processen forud for beslutningens vedtagelse og derfor kender Kommissionens begrundelse for at afslå at lade EUGFL finansiere de omtvistede udgifter (jf. dom af 4.7.1996, sag C-50/94, Grækenland mod Kommissionen, Sml. I, s. 3331, præmis 9).

92 Foruden forklaringerne i den sammenfattende rapport, der er nævnt i denne doms præmis 83, er det ubestridt, at den tyske regering medvirkede direkte i processen

forud for vedtagelsen af den anfægtede beslutning og derfor kendte Kommissionens begrundelse for at afslå at lade EUGFL finansiere de omtvistede udgifter. Det fremgår af ordlyden af den sammenfattende rapport, at der forud for udfærdigelsen af denne blev afsendt to skrivelser af 10. februar og 14. oktober 1993, hvori Kommissionen underrettede den tyske regering om de årsager, der havde ført den til at afslå at lade EUGFL finansiere de omtvistede udgifter.

93 Heraf følger, at dette anbringende skal forkastes.

94 Med hensyn til anbringendet om, at Kommissionens påstande vedrørende den kontrol og de undersøgelser, som de tyske myndigheder har foretaget, er grundløse, bemærkes, at ifølge artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 729/70 skal medlemsstaterne i overensstemmelse med de nationale administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser træffe de fornødne foranstaltninger for at sikre sig, at de af Fonden finansierede foranstaltninger virkelig er blevet gennemført, og at de er blevet gennemført på behørig måde, og for at forhindre og forfølge uregelmæssigheder. Ifølge artikel 8, stk. 2, bærer Fællesskabet de finansielle følger af uregelmæssighederne eller forsømmelserne, men dog ikke med hensyn til uregelmæssigheder eller forsømmelser, som medlemsstaternes myndigheder eller organer kan gøres ansvarlige for.

95 Desuden skal de nationale myndigheder i forbindelse med kontrolforanstaltninger, der træffes på nationalt plan til gennemførelse af fællesskabsregler inden for den fælles landbrugspolitik, gå frem med samme omhu som ved deres gennemførelse af tilsvarende nationale bestemmelser med henblik på at undgå enhver begrænsning af fællesskabsrettens effektivitet (jf. ovennævnte dom i Exportslachterijen van Oordegem-sagen, præmis 19).

96 Det bemærkes i denne henseende, at selv om de nationale myndigheder stadig frit kan vælge de foranstaltninger, som de finder egnede til beskyttelse af Fællesskabets økonomiske interesser, kan denne frihed på ingen måde påvirke de krævede kontrollers og undersøgelsers hurtighed, gode organisering og fuldstændighed.

97 Det er ubestridt, at de tyske myndigheder ikke har forholdt sig passive, og at det i oktober 1987 er lykkedes dem at bringe selskabet Imex' svig til ophør. Deres indsats har dog ofte lidt af en dårlig koordinering af de forskellige tjenestegrene, der var involveret i undersøgelserne, og en dårlig organisering af de foretagne kontrolundersøgelser, som i øvrigt har vist sig at være utilstrækkelige.

98 Det fremgår således af sagen, at fra den 20. november 1985, hvor Kommissionen fremsendte skrivelsen til de tyske myndigheder, og i en periode på mindst syv måneder blev ansvaret for organiseringen af undersøgelserne forlagt fra en tjeneste til anden — fra Toldundersøgelsestjenesten i München til tjenesten i Köln til tjenesten i Hamburg — på grund af den territoriale kompetence.

99 Kommissionen har herefter gjort gældende, at flere af de foretagne kontroller mislykkedes på grund af dårlig organisering, hvilket den tyske regering ikke har bestridt. For eksempel viste kontrollen, der blev foretaget hos Imex' leverandører, sig nytteløs, fordi dyrenes vægt hos leverandøren kun blev anslået og ikke fastslået, da handelen med dyr bliver udtrykt i antal dyr og ikke i vægt; således kunne vægten ikke sammenlignes med de samme dyrs vægt ved disses udførsel. Kontrollen af de dyr, der blev transporteret ad luftvejen, var fra starten også dømt til at mislykkes, idet manipuleringer med vægtangivelserne var usandsynlig ved denne type transport på grund af den obligatoriske vejning af dyrene, inden de blev indladet i flyet.

100 Desuden fremgår det ikke af sagen, bortset fra sidstnævnte kontrol og et andet forsøg på kontrol af dyrene, som ligeledes mislykkedes af tekniske grunde, om de tyske myndigheder har foretaget kontrol af dyrene i videre omfang, eller om de har organiseret et troværdigt vejningssystem for at afsløre manipuleringer med vægtangivelser, og det til trods for, at der kun var to eksportører, der mistænktes for svig, nemlig selskaberne Imex og Südfleisch.

101 Under disse omstændigheder skal dette anbringende ligeledes forkastes.

Korrektionen på 25 024 493 DEM vedrørende restitutioner udbetalt i årene 1981-1987 på grundlag af manipuleringer af vægtangivelser, foretaget af »Zollhilfspersonen«

102 Den sammenfattende rapport (punkt 6.2.2.3) indeholder følgende konstatering:

»Ifølge undersøgelsesrapporten vedrører lidt mere end 25 mio. DEM (25 024 493 DEM) ud af et samlet beløb på 152,3 mio. DEM, manipuleringer af vægtangivelser, der er foretaget af eller under ansvar af flere 'Zollhilfspersonen'. Da det i det foreliggende tilfælde drejer sig om bemyndigede personer, der repræsenterer toldvæsenet ved bestemmelsen af udførselsprodukternes vægt, skal dette beløb ikke finansieres af EUGFL«.

103 Den tyske regering er af den opfattelse, at dens ansvar skal begrænses til »Zollhilfsperson« H.'s adfærd, som ifølge en dom af 30. maj 1990 fra Landgericht München var indblandet i 125 sager om manipuleringer af vægtangivelser, der repræsenterer et tab på 11 745 714 DEM. Den har gjort gældende, at Kommissionen ikke havde ret til at gå videre end de konstateringer, som den nationale domstol havde fore-

taget, da ifølge almindelige retsprincipper kun de ulovligheder, der er fastslået af domstolene, kan anses for godtgjorte og dermed medføre en korrektion af de tilsvarende udgifter.

104 Kommissionen har derimod anført, at det ikke kun er »Zollhilfsperson« H., der har deltaget i manipuleringerne af vægtangivelser. Det drejer sig i virkeligheden om 284 sager med et samlet tab på 25 024 493 DEM, som Toldundersøgelsestjenesten i München har anført i sin endelige rapport vedrørende efterforskningen mod selskabet Imex. Kommissionen har tilføjet, at det inden for rammerne af regnskabsafslutningen kun drejer sig om at konstatere, om medlemsstaterne har afholdt bevillingerne i overensstemmelse med fællesskabsretten. Desuden kan det ikke være en national domstols konstateringer, der er bestemmende i denne henseende.

105 Det bemærkes, som Kommissionen med rette har anført, at formålet med regnskabsafslutningen er at konstatere, om de bevillinger, der er stillet til rådighed for medlemsstaterne, er blevet afholdt i overensstemmelse med gældende fællesskabsregler inden for rammerne af den fælles markedsordning. Som anført i denne doms præmis 35 påhviler det nemlig Kommissionen, såfremt den afslår at lade EUGFL afholde en række udgifter med den begrundelse, at udgifterne beror på, at medlemsstaten har tilsidesat Fællesskabets retsforskrifter, ikke kun udtømmende at godtgøre, at oplysningerne fra medlemsstaterne er urigtige, men den må fremlægge et bevis for, at den har en begrundet og rimelig tvivl med hensyn til de tal, der er meddelt af de nationale myndigheder (jf. ovennævnte dom i sagen Nederlandene mod Kommissionen, præmis 16 og 17).

106 Det følger heraf, at når Kommissionen afslutter medlemsstaternes regnskaber, er den ikke forhindret i at fremsætte udtalelser, der går videre end de uregelmæssigheder, som er godtgjort for en national domstol, når den nærer en begrundet og rimelig tvivl med hensyn til behørigheden af de af EUGFL finansierede foranstaltninger. Desuden gælder der andre bevisbyrderegler for proceduren ved en sådan domstol.

107 Kommissionen har i sagen foretaget den omtvistede korrektion på grundlag af de konstateringer, der er indeholdt i Toldundersøgelsestjenesten i Münchens endelige rapport vedrørende efterforskningen mod selskabet Imex. Disse konstateringer er bestemt af en sådan art, at de rejser begrundet og rimelig tvivl hos Kommissionen med hensyn til behørigheden af de pågældende transaktioner, som det ikke er lykkedes medlemsstaten gendrive.

108 Følgelig skal dette anbringende ligeledes forkastes.

Beløbet på 9 656 734,74 DEM forbundet med den tyske regerings påståede forsinkede fremsendelse af visse oplysninger inden for rammerne af regnskabsafslutningen

109 Det fremgår af sagen, at da Kommissionen antog, at der næsten ingen chancer var for de tyske myndigheder for at få tilbagebetalt de til Imex uretmæssigt udbetalte restitutioner, bortset fra et beløb på 2 156 195,60 DEM, og at den afventende holdning, som EUGFL havde forpligtet sig til, ikke længere kunne opretholdes, meddelte den ved skrivelse af 14. oktober 1993 Forbundsrepublikken Tyskland, at den havde til hensigt at afslutte Imex-sagen inden for rammerne af regnskabsafslutningen for 1991, og anmodede denne om at fremsende meddelelse om de beløb, der er udbetalt til dette selskab inden den 1. januar 1986. Kommissionen erklærede sig rede til at lade fællesskabsbudgettet finansiere disse udbetalinger, i det omfang de ikke skyldes »Zollhilfspersonen«'s manipuleringer.

110 Med hjemmel i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1723/72 af 26. juli 1972 om regnskabsafslutning for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen (EFT Anden Serie III, s. 110), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 422/86 af 25. februar 1986 (EFT L 48, s. 31), har

Kommissionen ved beslutning af 21. januar 1994 fastsat fristen for fremsendelse af alle supplerende oplysninger fra medlemsstaterne, der er nødvendige for regnskabsafslutningen for regnskabsåret 1991, til den 31. januar 1994.

111 Ifølge den sammenfattende rapport (punkt 6.2.2.6) »[fremsendte de tyske myndigheder] lang tid efter tidsfristen ... (den 31.1.1994) en liste over betalinger, der gjorde Kommissionen i stand til at foreslå en finansiel korrektion for det beløb, der blev betalt efter den 1. januar 1986, og vedrørte tab, der skyldes 'Zollhilfspersonen', på i alt 47 035 774 DEM. Da tidsfristen ... ikke blev overholdt, begrænses den reduktion i den oprindelige finansielle korrektion, som de for sent fremsendte oplysninger kunne godtgøre, til 90%«.

112 Den tyske regering har gjort gældende, at den omhandlede liste over betalinger blev meddelt Kommissionen på grundlag af artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 595/91 af 4. marts 1991 om uregelmæssigheder og tilbagebetaling af beløb, der uberettiget er udbetalt inden for rammerne af finansieringen af den fælles landbrugspolitik samt om oprettelse af et informationssystem på dette område samt om ophævelse af forordning (EØF) nr. 283/72 (EFT L 67, s. 11). Heri bestemmes:

»Skønner en medlemsstat, at der ikke vil kunne opnås eller forventes fuldstændig tilbagebetaling, giver den i en særlig meddelelse Kommissionen underretning om det ikke-tilbagebetalte beløb og redegør for, hvorfor beløbet efter dens mening bør afholdes af Fællesskabet eller af medlemsstaten.

Oplysningerne bør være tilstrækkelig detaljerede til, at Kommissionen i overensstemmelse med artikel 8, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 729/70 kan træffe afgørelse om, hvem der skal bære de finansielle følger ...«.

113 Den tyske regering har konkluderet, at hvis medlemsstaten ikke giver meddelelse, kan de oplysninger, der omfattes af denne meddelelse, ikke udgøre en del af regnskabsafslutningen. Desuden kan Kommissionen ikke pålægge et »straftillæg« for en hævdet forsinket fremsendelse af meddelelsen, eftersom artikel 5 i forordning nr. 595/91 ikke fastsætter en frist for denne meddelelse (og eftersom tilbagesøgningen med rette henhører under medlemsstaternes kompetence, således at disse er de første til at kunne vurdere, om tilbagesøgningen endnu vil være mulig). Hvis Kommissionen mener, at medlemsstaten misligholder de forpligtelser, som påhviler den i henhold til forordning nr. 595/91, kan den anlægge traktatbrudssøgsmål.

114 Skønt den i artikel 5 i forordning nr. 595/91 omhandlede meddelelse er en væsentlig del af regnskabsafslutningen, har Kommissionen gjort gældende, at beslutningen, der fastsætter fristen til den 31. januar 1994, ikke er vedtaget i henhold til forordning nr. 595/91, men i henhold til forordning nr. 1732/72. Ved at fastsætte denne frist forventede Kommissionen at modtage oplysning om de nøjagtige beløb vedrørende udgifterne afholdt før den 1. januar 1986 fra den tyske regering for at kunne behandle Imex-sagen inden for rammerne af regnskabsafslutningen for året 1991. Fremsendelsen af disse beløb må derfor ikke forveksles med den i artikel 5 i forordning nr. 595/91 omhandlede meddelelse. Følgelig udgør det omtvistede beløb ikke en sanktion for en forsinket underretning som omhandlet i artikel 5 i forordning nr. 595/91, men en korrektion i henhold til Kommissionens almindelige administrative praksis, hvorefter reduktionen begrænses til 90% i tilfælde af en forsinket fremsendelse af de oplysninger, der godtgør en reduktion af de pålagte udgifter.

115 Den tyske regerings anbringende rejser først det spørgsmål, om det — når der på nationalt plan er iværksat foranstaltninger til inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb — tilkommer medlemsstaterne eller Kommissionen at fastslå, at disse foranstaltninger ikke længere kan føre til en fuldstændig tilbagebetaling.

116 Det fremgår af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 595/91, at det er medlemsstaten, der i en særlig meddelelse giver Kommissionen underretning om det ikke-tilbagebetalte beløb, når den skønner, at der ikke vil kunne opnås eller forventes fuldstændig tilbagebetaling af det uretmæssigt tildelte beløb, hvorefter Kommissionen træffer afgørelse om, hvem der skal bære de finansielle følger heraf. Af samme bestemmelse fremgår tillige, at denne særlige meddelelse ikke er undergivet en frist.

117 Udøvelsen af den kompetence, som medlemsstaterne har med hensyn til at vurdere, om den igangværende tilbagesøgning vil bære frugt eller ej, må dog ikke føre til, at regnskabsafslutningen for et givet regnskabsår forsinkes unødvendigt.

118 Hvis dette er tilfældet, kræver den interesse, der er forbundet med en hurtig gennemgang af medlemsstaternes regnskaber (jf. første betragtning til forordning nr. 422/86), at Kommissionen kan fastsætte en frist for medlemsstaten til at fremsende de for regnskabsafslutningen for det pågældende regnskabsår nødvendige oplysninger, herunder oplysninger om igangværende tilbagesøgningsprocedurer, uden at den er forpligtet til at anlægge traktatbrudssøgsmål i henhold til EF-traktatens artikel 169. Kommissionen skal herved respektere principperne for ordentlig forvaltning, såsom sikkerheden og forudsigeligheden i de økonomiske forhold mellem Fællesskabet og medlemsstaterne.

119 Det fremgår af den sammenfattende rapport (punkt 6.2.2.4), at »med hensyn til inddrivning af de pågældende beløb er hidtil kun 2 156 195,60 DEM blevet inddrevet«, og at »der er næsten ingen chancer for at få tilbagebetalt mere«. Dels førte de tilbagebetalingsprocedurer med hensyn til et beløb af 38,5 mio. DEM, der blev indledt mod tre banker, som var indtrådt i selskabet Imex' rettigheder, ikke til noget resultat, dels underrettede kurator den 19. juni 1989 det udbetalende organ om, at fordringen blev nedsat til 5 mio. DEM inden for rammerne af tvangslikvidationen, idet han tilføjede, at de ikke privilegerede kreditorer, såsom det udbetalende organ, ville miste alle deres fordringer.

120 Den tyske regering har ikke bestridt disse påstande.

121 Under disse omstændigheder er det med rette, at Kommissionen ved skrivelse af 14. oktober 1993 har meddelt Forbundsrepublikken Tyskland, at den havde til hensigt at afslutte Imex-sagen inden for rammerne af regnskabsafslutningen for regnskabsåret 1991, og har anmodet denne medlemsstat om inden den 31. januar 1994 at fremsende meddelelse om de beløb, der var blevet udbetalt til selskabet Imex før den 1. januar 1986.

122 Der rejser sig det spørgsmål, om Kommissionen var berettiget til at pålægge Forbundsrepublikken Tyskland en korrektion for de tilsvarende udgifter, da de krævede oplysninger ikke var meddelt inden for den fastsatte frist.

123 Det bestemmes i artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 1723/72, som ændret ved forordning nr. 422/86, at »i mangel af fremsendelse inden for den af Kommissionen fastsatte frist fastsætter denne sin beslutning på grundlag af den information, som den er i besiddelse af på det endelige tidspunkt, der er fastsat, bortset fra tilfælde, hvor en forsinket fremsendelse af oplysninger sker på grund af særlige omstændigheder«.

124 Det følger heraf, at da Kommissionen ikke ved udløbet af den fastsatte frist var i besiddelse af de nødvendige oplysninger for at kunne afslutte regnskabet vedrørende de udbetalinger, der var foretaget til selskabet Imex før den 1. januar 1986, var den berettiget til at foretage en korrektion på 100% af disse udgifter. Da den dog efterfølgende modtog de krævede oplysninger, har den i overensstemmelse med sin faste praksis begrænset korrektionen til 10% af de pågældende udgifter. Af de grunde, der er anført i denne doms præmis 13, kan lovligheden af denne korrektion ikke anfægtes med den begrundelse, at der er tale om et »straftillæg«.

125 Dette anbringende skal derfor forkastes.

IV — Korrektionen for uregelmæssigheder i forbindelse med udførsel af oksekød til Libanon (Südfleisch-sagen — punkt 6.2.3 i den sammenfattende rapport)

126 Denne del af søgsmålet vedrører Kommissionens afslag på at lade et beløb på 997 814 DEM, som de tyske myndigheder har udbetalt til selskabet Südfleisch i form af restitutioner for udførsel af oksekød til Libanon, påhvile EUGFL.

127 Det fremgår af sagen, at i marts 1991 fortoldede selskabet Südfleisch i Tyskland en ladning oksekød på 628 750,20 kg, der skulle udføres til De Forenede Arabiske Emirater. På dette tidspunkt udgjorde eksportrestitutionen for dette land 423,7524 DEM/100 kg nettovægt, medens restitutionsbeløbet for udførsel til Libanon var 294,2722 DEM/100 kg nettovægt.

128 I juli 1991 fremsendte selskabet Südfleisch et bevis for varernes ankomst til De Forende Arabiske Emirater til de tyske myndigheder, hvilket senere viste sig at være forfalsket.

129 I marts 1992, dvs. inden for den frist på tolv måneder, som er fastsat i fællesskabsreglerne, fremsendte selskabet Südfleisch bevis for, at en del af den oprindelige ladning (364,185 tons) var blevet losset i marts 1991 i Beirut (Libanon). Selskabet modtog den hertil svarende eksportrestitution; denne betaling gav ikke anledning til nogen korrektion fra Kommissionens side.

130 Efter at de tyske myndigheder havde givet selskabet Südfleisch en forlænget frist, fremlagde det den 1. juli 1992 beviser for, at resten af ladningen (282,565 tons) var ankommet til Libanon. Selskabet modtog den hertil svarende eksportrestitution, et beløb på 997 814 DEM. Det er netop denne betaling, der er genstand for den korrektion, som Kommissionen har foretaget.

131 Kommissionen har i den sammenfattende rapport anført, at de tyske myndigheder har tilsidesat artikel 47, stk. 4, i forordning nr. 3665/87 ved under disse omstændigheder at give selskabet Südfleisch en forlænget frist.

132 Det bestemmes i artikel 47, stk. 2 og 4, i forordning nr. 3665/87:

»2. Dokumenterne vedrørende udbetaling af restitutionen eller frigivelse af sikkerhedsstillelsen skal, undtagen i tilfælde af force majeure, indgives senest tolv måneder efter antagelsen af udførselsangivelsen.

...

4. Når de ifølge artikel 18 krævede dokumenter ikke har kunnet fremskaffes inden udløbet af den i stk. 2 omhandlede frist, skønt eksportøren har gjort sig umage for at fremskaffe og fremsende dem inden for denne frist, kan han få forlænget frist til at fremskaffe disse dokumenter.«

133 Når henses til ordlyden af artikel 47, stk. 4, i forordning nr. 3665/87, angår parternes argumentation spørgsmålet, om den i denne bestemmelse fastsatte betingelse var opfyldt i sagen, nemlig om selskabet Südfleisch havde gjort sig umage med at fremskaffe beviser for varens ankomst til bestemmelsesstedet, og om de tyske myndigheder ved at give en forlænget frist på tolv måneder havde foretaget en fejlagtig udøvelse af deres skønsbeføjelser.

134 Forbundsregeringen har gjort gældende, at de tyske myndigheder ikke har tilsidesat artikel 47, stk. 4, i forordning nr. 3665/87. Den har anført, at Hauptzollamt Hamburg-Jonas gav en forlænget frist, fordi det på grundlag af de foreliggende oplysninger og i mangel af modstridende beviser antog, at selskabet Südfleisch ville have gjort sig umage med at fremskaffe og fremsende de krævede dokumenter.

135 Selskabet havde allerede i maj 1991 antaget en forsikringsagent for at undersøge, hvor skibet, der transporterede varerne, i virkeligheden befandt sig. I juni 1991 sendte selskabet Südfleisch tre af sine ansatte til Saudi-Arabien for at sikre sig, at varerne faktisk var blevet losset der. Selv om losningen ikke havde fundet sted, medens de tre ansatte befandt sig i Saudi-Arabien, fordi en islamisk fest fandt sted på dette tidspunkt, havde disse dog inspiceret skibet, som transporterede varerne, og havde konstateret, at lastrummene næsten var fulde af kasser fra selskabet Südfleisch, og at forseglingerne var intakte. Med hensyn til fremlæggelsen af falske ankomstbeviser i juli 1991 for varernes ankomst til De Forenede Arabiske Emirater kunne det ikke udelukkes, at selskabet Südfleisch var blevet vildledt af sin medkontrahent, selskabet Al Fatha Goldstore.

136 Idet det antages, at toldmyndighederne inden for rammerne af deres skønsbeføjelser skulle tage eksportørens hensigter i betragtning, hvilket den tyske regering har bestridt, kunne den kompetente tjenestegren ikke på tidspunktet for den yderligere fristforlængelse vide, om selskabet Südfleisch forsætligt eller ved grov uagtsomhed havde fremlagt det falske dokument, hvilket Kommissionen hævder. I

øvrigt havde de undersøgelser, som anklagemyndigheden og Toldundersøgelsestjenesten havde foretaget i Tyskland, ikke kunnet fastslå selskabets ansvar for forfalskningen af det fremlagte dokument og dettes svigagtige brug.

137 Desuden er en forlængelse af fristen ikke til hinder for at afslå restitutionsbetalingen eller i givet fald for tilbagesøgning af det udbetalte beløb, hvis det efterfølgende viser sig, at betingelserne for indrømmelsen af en forlængelse ikke var opfyldte.

138 Kommissionen kan under alle omstændigheder ikke uden at fremkalde en alvorlig retsusikkerhed for de berørte medlemsstater og erhvervsdrivende sætte sin egen opfattelse i stedet for det skøn, som de kompetente nationale myndigheder har udøvet inden for rammerne af deres skønsbeføjelser, som er anerkendt af fællesskabsretten.

139 Kommissionen har anført, at en eksportør, som allerede forsætligt eller i hvert fald ved grov uagtsomhed har fremlagt en forfalsket fortoldningsattest, ikke opfylder betingelserne i artikel 47, stk. 4, i forordning nr. 3665/87.

140 Kommissionen har herved gjort gældende, at selskabet Südfleisch trods den tvivl, som selskabet nærede i maj 1991 med hensyn til kødets bestemmelsessted, havde fremlagt en forfalsket fortoldningsattest den 1. juli 1991 og skriftligt havde anmodet om betaling af de restitutioner, der gælder for eksport til De Forenede Arabiske Emirater. De »kontroller«, der blev foretaget af de tre ansatte, der blev sendt til Saudi-Arabien i juni 1991, og som den tyske regering i første række støtter sig på, fortjente ikke denne betegnelse; den omstændighed, at de ansatte ikke afventede ladningens losning, kan ikke accepteres af Kommissionen, fordi de burde have vidst, at en transaktions normale afvikling inkluderer varernes fortoldning med henblik på fri omsætning i Saudi-Arabien.

141 Dette medførte i begyndelsen, at selskabet Südfleisch gjorde alt for at få tildelt de højere eksportrestitutioner, der blev udbetalt for udførsel af oksekød til De Forenede Arabiske Emirater vel vidende, at det ikke havde ret hertil. Det var først, da dette krav ikke kunne opfyldes, fordi forfalskningen af fortoldningsattesten var blevet opdaget, og fordi selskabet risikerede at skulle tilbagebetale samtlige restitutioner, at selskabet for første gang ved skrivelse af 24. september 1991 anmodede om en forlængelse af fristen for at fremskaffe de nødvendige dokumenter.

142 Over for en sådan adfærd gør Kommissionen gældende, at det ikke kan hævdes, at selskabet Südfleisch har gjort sig umage for at fremskaffe de nødvendige dokumenter inden for fristen på tolv måneder. Den omstændighed, at hverken Forbundsanklagemyndigheden eller Toldundersøgelsestjenesten har kunnet fastslå et strafansvar for de personer, der handlede på vegne af selskabet Südfleisch, på grund af manglende beviser, kan på ingen måde ændre denne konstatering. En undersøgelse af, om betingelserne i artikel 47, stk. 4, i forordning nr. 3655/87 er opfyldte, består ikke i at fastslå et strafansvar.

143 Desuden havde Kommissionen allerede den 28. maj 1991 informeret Forbundsrepublikken Tyskland om en inspektionsrejse til Beirut med henblik på at få udleveret nogle dokumenter fra de libanesiske toldmyndigheder, der ville gøre det muligt for de tyske myndigheder at bevise »forfalskningen af erklæringer om bestemmelsesstedet for det fra Tyskland udførte oksekød, som var bestemt for De Forenede Arabiske Emirater, men som blev omdirigeret til Libanon«. Disse undersøgelser, som fandt sted i Beirut fra den 8. til den 15. juni 1991 med deltagelse af en repræsentant fra Toldundersøgelsestjenesten i München, gjorde det muligt at fastslå, at eksportrestitutioner på ca. 10 mio. DEM var blevet uretmæssigt udbetalt for henved ca. 2 500 tons kød. Det er rigtigt, at resultatet af denne inspektionsrejse først officielt blev meddelt de tyske myndigheder den 25. september 1991, men de burde være blevet direkte underrettet ved inspektionsrejsens afslutning af deres repræsentant, som havde deltaget i undersøgelserne på stedet.

144 Hertil kommer, at fristen blev forlænget den 24. september 1991, dvs. samme dag som selskabet Südfleisch indgav anmodningen og en dag inden overgivelsen af de officielle resultater af inspektionsrejsen til Libanon, skønt den normale frist på tolv måneder først udløb i marts 1992.

145 I betragtning af disse omstændigheder er indrømmelsen af en yderligere frist til selskabet Südfleisch udtryk for en fejlagtig udøvelse af den skønsbeføjelse, som er tillagt de nationale myndigheder ved artikel 47, stk. 4, i forordning nr. 3665/87. Kommissionen havde ikke hermed til hensigt at sætte sine egne beslutninger i stedet for den nationale myndighed, men ville vise, at de nationale myndigheder ved at forlænge fristen klart havde overskredet grænserne for sine skønsbeføjelser.

146 Det bemærkes, at artikel 47, stk. 4, i forordning nr. 3665/87 giver de nationale myndigheder mulighed for at give eksportøren en forlænget frist til at fremskaffe de krævede dokumenter, dvs. ankomstbeviser for varernes ankomst til bestemmelsesstedet, når denne ikke har kunnet fremlægge disse inden for den normale frist på tolv måneder, skønt han har gjort sig umage for at fremskaffe og fremsende disse inden for denne frist.

147 Denne bestemmelse giver således de nationale myndigheder et skøn til både at konstatere, om eksportøren har gjort sig umage, og til at beslutte, at de vil gøre brug af den mulighed, som de har fået tildelt, for at forlænge fristen.

148 Dog kan udøvelsen af den skønsbeføjelse, som de nationale myndigheder har fået tilkendt, ikke overskride de grænser, som formålet med denne bestemmelse sætter, og som er ikke automatisk at afskære eksportøren fra de restitutioner, der er fastsat i fællesskabsreglerne, når han af objektive årsager ikke har kunnet fremlægge de

krævede dokumenter inden for fristen på tolv måneder, skønt han har gjort alt, hvad der stod i hans magt.

149 Heraf følger, at når der er tvivl om, hvorledes eksportøren har handlet, kan det ikke antages, at betingelsen om, at han skal have gjort sig umage, er opfyldt. Dette indebærer ikke nødvendigvis, at eksportøren har begået en handling, for hvilken hans strafansvar er blevet fastslået i henhold til national ret. En erhvervsdrivende kan have undladt at gøre sig umage i den betydning, hvori udtrykket er anvendt i artikel 47, stk. 4, i forordning nr. 3665/87, uden at have begået en ulovlig handling.

150 Da artikel 47, stk. 4, i forordning nr. 3665/87 alene fastsætter en mulighed for de nationale myndigheder for at forlænge fristen og ikke en forpligtelse hertil, betyder det, at selv om det er fastslået, at eksportøren har gjort sig umage, skal disse myndigheder med henblik på vedtagelsen af en beslutning, ud over eksportørens omhu, tage alle de forhold i betragtning, der kan godtgøre, at forlængelsen af fristen er berettiget.

151 Det fremgår af sagen, at den kompetente myndighed den 24. september 1991, datoen for vedtagelsen af den beslutning, der gav fristforlængelse, havde kendskab til følgende forhold.

152 Med hensyn til eksportørens adfærd vidste den kompetente myndighed, at selskabet Südfleisch den 1. juli 1991 havde fremlagt et forfalsket certifikat, og at fremlæggelsen af dette certifikat var sket på trods af den tvivl, som dette selskab havde næret fra maj 1991 med hensyn til det udførte køds bestemmelsessted. De kontroller, som blev udført i juni 1991 af tre af selskabet Südfleisch's ansatte, der var blevet sendt til Saudi-Arabien, var ikke af en sådan karakter, at de kunne fjerne tvivlen eller overbevise den kompetente myndighed om, at selskabet havde udtømt alle muligheder, som det havde, fordi de tre ansatte ikke var forblevet i Saudi-Arabien indtil losningen eller fortoldningen af varerne.

153 Under disse omstændigheder, og selv om der ikke har kunnet fastslås et strafansvar for selskabet Südfleisch for fremlæggelsen af den forfalskede attest, gav dets adfærd snarere anledning til tvivl med hensyn til de udfoldede anstrengelser for at fremskaffe de krævede dokumenter.

154 Det er ligeledes sikkert, at de tyske myndigheder, og dermed den kompetente myndighed, havde kendskab til inspektionsrejsen og de undersøgelser, som Kommissionen havde foretaget i Libanon fra den 8. til den 15. juni 1991 med deltagelse af en repræsentant for de tyske toldmyndigheder med henblik på at få udleveret nogle dokumenter fra de libanesiske toldmyndigheder, der kunne bevise forfalskningen af erklæringerne om bestemmelsesstedet for det fra Tyskland udførte oksekød, som, skønt det var bestemt for De Forenede Arabiske Emirater, var blevet omdirigeret til Libanon.

155 Endelig er det ligeledes ubestridt, at det den 24. september 1991 ikke var nødvendigt at forlænge fristen på tolv måneder, som først udløb i marts 1992. Tværtimod var de ovenfor anførte forhold af en sådan karakter, at den kompetente myndighed enten burde forholde sig afventende eller meddele afslag.

156 Under hensyn til ovenfor anførte bemærkes det, at den kompetente nationale myndighed har tilsidesat artikel 47, stk. 4, i forordning nr. 3665/87 ved at meddele selskabet Südfleisch en forlænget frist.

157 Dette anbringende skal derfor forkastes.

V — Korrektionen for udførsel af oksekød til Zimbabwe (Barfuss-sagen — punkt 6.2.4 i den sammenfattende for regnskabsåret 1991 og punkt 6.2.2 i den sammenfattende rapport for regnskabsåret 1990)

158 I den sammenfattende rapport for regnskabsåret 1991 er der angivet en økonomisk korrektion, som Kommissionen har foretaget for udgifter i forbindelse med udførsel af oksekød, der var angivet som udført til Sydafrika, men som i virkeligheden var bestemt for Zimbabwe. Det nævnes ligeledes, at der er redegjort for denne sag i den sammenfattende rapport for regnskabsåret 1990, idet korrektionen vil blive taget op til fornyet behandling ved regnskabsafslutningen for regnskabsåret 1991, fordi Forbundsrepublikken Tyskland ville forsøge at tilbagesøge de uretmæssigt udbetalte beløb.

159 I den sammenfattende rapport for regnskabsåret 1990 har Kommissionen konstateret, at visse mængder oksekød, der var ydet restitution for på grundlag af beviser for ankomst til Sydafrika, kun blev oplagret i dette land og derefter reeksporteret til Zimbabwe med henblik på forarbejdning. De således fremstillede produkter blev efterfølgende indført til Fællesskabet med toldfritagelse på grund af EØF-AVS-aftalen.

160 Det er ligeledes angivet, at EUGFL i november 1987 og februar/marts 1990 foretog nogle undersøgelser, der havde ført til en konstatering af, at sådanne former for praksis havde fundet sted i visse medlemsstater, herunder Forbundsrepublikken Tyskland, og at Kommissionen havde anmodet de berørte medlemsstater om at indlede tilbagesøgning af uretmæssigt udbetalte restitutioner.

161 Med hensyn til Forbundsrepublikken Tyskland har Kommissionen anført følgende:

»... for en eksportør blev anmodningen om tilbagebetaling først sendt den 1.7.1991. Anmodningen blev dog straks bestridt (25.7.1991). Siden da har dossieret ligget stille, da det udbetalende organ ikke er i stand til at fremlægge de beviser, som den tyske efterforskningsperson har taget med sig. Denne havde dog vedlagt dem i den rapport om inspektionsrejsen, som han havde fremsendt den 5.6.1990.

Som følge af ovennævnte forhold er Kommissionens tjenestegrene af den opfattelse, at den manglende tilbagesøgning af de uretmæssige udbetalte beløb ikke kan finansieres af EUGFL (artikel 8, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 729/70) ...«.

162 Forbundsregeringen har anført, at de tyske myndigheder ikke har tilsidesat en forpligtelse, der kan give anledning til finansielle følger, og navnlig ikke den forpligtelse, der følger af traktatens artikel 5, sammenholdt med artikel 8 i forordning nr. 729/70.

163 Den har i denne henseende gjort gældende, at Toldundersøgelsestjenesten i Hamburg ved skrivelse af 5. juli 1990 har informeret den kompetente myndighed, nemlig Hauptzollamt Hamburg-Jonas, om konstateringerne vedrørende tyske sundhedscertifikater, som var fundet i Zimbabwe, og som vedrørte visse mængder kød, der var eksporteret af selskabet Barfuss til Sydafrika.

164 Ved beslutning af 1. juli 1991 anmodede den kompetente myndighed selskabet Barfuss om at tilbagebetale de udbetalte eksportrestitutioner på 518 181,97 DEM.

165 Den 25. juli 1991 indgav selskabet Barfuss klage over denne beslutning og anmodede samtidig om udsættelse med betalingen. Ved afgørelse af 20. august 1991 gav den kompetente myndighed medhold i anmodningen om udsættelse, da der i mangel af beviser eksisterede en begrundet tvivl med hensyn til lovligheden af inddrivelsesbeslutningen.

166 Den kompetente myndighed havde først udsat klagesagen i betragtning af et præjudicielt spørgsmål, som var blevet forelagt Domstolen i en lignende sag af Finanzgericht Hamburg den 20. december 1991 (sag C-27/92, Möllmann-Fleisch), siden ved afgørelse af 7. juni 1994 givet selskabet Barfuss medhold i klagen, fordi der ikke forelå forhold, der viste, at leverancerne af oksekød, der oprindeligt var udført til Sydafrika, var ankommet til Zimbabwe. Tværtimod havde selskabet Barfuss på uigendrivelig måde forklaret, at de omtvistede varer var blevet fortoldet og bragt i omsætning i Sydafrika.

167 Det forhold, at sundhedscertifikater var blevet fundet i Zimbabwe, er uden betydning, da disse certifikater ikke angiver, hvilken rute varerne i virkeligheden har fulgt. De tillader kun visse konstateringer vedrørende de eksporterede varers kvalitet. Desuden kan det ikke udelukkes, at disse certifikater har været genstand for misbrug i de afrikanske lande ved at blive tilskrevet andre partier kød end dem, for hvilke de oprindeligt blev udfærdiget.

168 Kommissionen har svaret, at den omtvistede korrektion blev foretaget med den begrundelse, at de tyske tjenestegrene i begyndelsen handlede meget tøvende med hensyn til tilbagesøgningen af de uretmæssigt udbetalte eksportrestitutioner, og at de efterfølgende fuldstændig opgav dette uden tilstrækkelige grunde.

169 For så vidt angår den tøvende tilbagesøgning lægger Kommissionen vægt på to forhold. Det første er, at den kompetente myndighed først iværksatte tilbagesøgning med et års forsinkelse. Den tyske regering har ikke givet nogen forklaring herpå.

170 En anden væsentlig forsinkelse er forbundet med den kompetente myndigheds udsættelse af klagesagen på Domstolens afgørelse af det præjudicielle spørgsmål fra Finanzgericht Hamburg i sag C-27/92 (dom af 31.3.1993, Möllmann-Fleisch, Sml. I, s. 1701). Denne anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørte navnlig problemet, om det krævede bevis for indførsel til et tredjeland kan anses for ikke at være ført, når der er tvivl om, hvorvidt den i fortoldningsattesten anførte vare faktisk er nået frem til markedet i bestemmelseslandet. Det er unødvendigt at afvente Domstolens afgørelse, for der findes allerede en fast praksis på området (dom af 2.6.1976, sag 125/75, Milch-, Fett- und Eier-Kontor, Sml. s. 771, og af 11.7.1984, sag 89/83, Dimex, Sml. s. 2815).

171 For så vidt angår den ved beslutning af 7. juni 1994 foretagne afslutning af tilbagesøgningsproceduren uden tilstrækkelige grunde har Kommissionen understreget, at i modsætning til hvad den tyske regering har hævdet, var de sundhedscertifikater, der blev fundet i Zimbabwe, af en sådan karakter, at der kunne opstå begrundet tvivl med hensyn til varernes forskriftsmæssige indførsel til bestemmelseslandet, og således en afsvækkelse af den bevismæssige værdi af de af selskabet Barfuss fremlagte fortoldningsattester (jf. Möllmann-Fleisch-dommen, præmis 15).

172 Den virkelige årsag til afslutningen af tilbagesøgningen var, som det fremgår af en skrivelse af 29. april 1994, som Forbundsministeriet har tilsendt Kommissionen, at originalerne af sundhedscertifikaterne, der var overgivet til Hauptzollamt, »ikke kunne findes, og at der som følge heraf ikke var noget bevis«.

173 Den tyske regering har heroverfor anført, at tilbagesøgningen blev iværksat i juli 1991, fordi den kompetente myndighed straks nærede tvivl med hensyn til behørigheden, da de dokumenter, som var i dens besiddelse, efter dens opfattelse ikke var tilstrækkelige til at iværksætte en tilbagesøgningsprocedure mod selskabet Barfuss, der havde mulighed for at føre til noget. Den kompetente myndighed kan heller ikke bebrejdes at have udsat klagesagen under hensyn til det præjudicielle spørgsmål i Möllmann-Fleisch-sagen; Kommissionens påstand om, at der allerede foreligger en fast retspraksis på området, er ikke korrekt.

174 Desuden var tilbagesøgningsproceduren blevet indstillet, fordi den kompetente myndighed antog, at dens beslutning ikke kunne modstå en retslig behandling og ikke, som Kommissionen hævder, fordi originalerne af sundhedscertifikaterne, der var overgivet til den kompetente myndighed, ikke kunne findes. Selv hvis det var rigtigt, at originalerne ikke længere eksisterede, rådede den kompetente myndighed over nogle fotokopier, som nogle af Kommissionens ansatte havde tilvejebragt.

175 Kommissionen har heroverfor anført, at hvad angår den tøvende anvendelse af tilbagesøgsningsproceduren, vil den af den tyske regering fremførte argumentation føre til det resultat, at tilbagesøgningsprocedurer i anledning af uretmæssigt udbetalte restitutioner ikke vil være mulige, når det med fuldstændig sikkerhed er fastslået, at de pågældende varer ikke i virkeligheden er kommet på markedet i bestemmelseslandet for at blive bragt i omsætning dér; denne opfattelse svarer ikke til de principper, der er udviklet i retspraksis (jf. dommene i sagerne Milch-, Fett- und Eier-Kontor, Dimex og Möllmann-Fleisch).

176 Med hensyn til afslutningen af tilbagesøgningsproceduren har Kommissionen, idet den har opretholdt sin opfattelse, anført, at fotokopier af certifikater, hvis overensstemmelse med originalen ikke er bekræftet, ikke har nogen bevisværdi.

177 Det bemærkes, at medlemsstaterne ifølge Domstolens praksis skal respektere den i henhold til traktatens artikel 5 gældende generelle pligt til at udvise omhu, som præciseret ved artikel 8, stk. 1 og 2, i forordning nr. 729/70, for så vidt angår finansieringen af den fælles landbrugspolitik. Denne forpligtelse indebærer, at medlemsstaterne skal træffe foranstaltninger med henblik på hurtigt at afhjælpe uregelmæssigheder. Tilbagesøgning af beløb, der er udbetalt med urette, kan blive vanskeliggjort eller umulig at gennemføre efter en vis tid, f.eks. navnlig på grund af, at virksomheden er ophørt, eller bogholderibilag ikke længere kan tilvejebringes (dom af 11.10.1990, sag C-34/89, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 3603, præmis 12).

178 Desuden kan de nationale myndigheder ikke som begrundelse for at tilsidesætte deres forpligtelse til så hurtigt som muligt at berigtige de uregelmæssigheder, der er forekommet, henvise til, at den administrative klagesag eller den retssag, som den erhvervsdrivende har indledt, er af længere varighed (dom af 21.2.1991, sag C-28/89, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 581, præmis 32).

179 Det bemærkes endvidere, at hvis de tilbagesøgningsprocedurer, der er indledt på nationalt plan i overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 729/70, foregår i henhold til reglerne i national ret, herunder bevisbyrdereglerne (jf. i denne retning dom af 21.9.1983, forenede sager 205/82-215/82, Deutsche Milchkontor m.fl., Sml. s. 2633, præmis 36), følger det ligeledes af fast praksis, at de nationale regler kun kan anvendes i det omfang, det er fornødent af hensyn til gennemførelsen af fællesskabsrettens bestemmelser, og kun for så vidt anvendelsen af de nationale regler ikke begrænser de pågældende fællesskabsretlige bestemmelsers rækkevidde og effektivitet (jf. dom af 6.5.1982, forenede sager 146/81, 192/81 og 193/81, BayWa m.fl., Sml. s. 1503, præmis 29).

180 Det er i sagen ubestridt, at tilbagesøgningsproceduren blev iværksat med et års forsinkelse, at den straks blev suspenderet, og at den endte med at blive afsluttet den 7. juni 1994.

181 Ifølge den tyske regering skyldes forsinkelsen med iværksættelsen af proceduren, udsættelsen med gennemførelsen af beslutningen om tilbagesøgning og endelig afslutningen heraf, at den kompetente nationale myndighed antog, at denne procedure i mangel af beviser ikke kunne føre til noget. Dels indeholdt de sundhedscertifikater, der blev fundet i Zimbabwe, ingen angivelser af den rute, som varerne har fulgt. Dels var den kompetente myndighed i besiddelse af transportdokumenter og fortoldningsattester for de pågældende transaktioner, der angav Sydafrika som bestemmelsesland eller som varens fortoldningsland.

182 Det bemærkes i denne henseende, at beviset for toldformaliteternes afslutning i bestemmelseslandet ifølge Domstolens praksis kun udgør et afkræfteligt indicium for, at formålet med de differentierede eksportrestitutioner virkelig er opfyldt (jf. i denne retning de ovennævnte domme i sagerne Dimex, præmis 11, og Möllmann-Fleisch, præmis 13). Der kan navnlig ses bort fra den bevisværdi, som normalt er knyttet til fortoldningsattesten, såfremt der er begrundet tvivl om, hvorvidt de pågældende varer faktisk er blevet bragt på markedet i bestemmelseslandet med henblik på salg (Möllmann-Fleisch-dommen, a.st., præmis 15). I dette tilfælde kan der efter fællesskabsreglerne fremlægges andre dokumenter som bevis for, at de pågældende varer er blevet bragt på markedet i bestemmelseslandet (jf. i denne retning Möllmann-Fleisch-dommen, præmis 14), såsom dokumenter, der beviser varens losning i bestemmelseslandet.

183 I sagen var de sundhedscertifikater, som blev fundet i Zimbabwe, af en sådan art, at de kunne rejse begrundet tvivl med hensyn til, om de af selskabet Barfuss udførte partier kød, som de vedrørte, rent faktisk var blevet bragt på markedet i det anførte bestemmelsesland, dvs. Sydafrika. Det påhviler følgelig det pågældende selskab med andre dokumenter end fortoldningsattesterne at bevise, at de udførte varer faktisk er blevet bragt i fri omsætning i det land, der er angivet som varernes bestemmelsesland. I mangel af et sådant bevis skal det eksporterende selskab tilbagebetale de allerede udbetalte restitutioner.

184 Den tyske regering er ikke fremkommet med noget argument, der viser, at selskabet Barfuss, bortset fra transportdokumenter og fortoldningsattester, havde fremlagt dokumenter, der attesterer de udførte varers losning i Sydafrika, for at fjerne tvivlen med hensyn til varernes virkelige bestemmelsessted.

185 Under disse omstændigheder, og uden at det er nødvendigt at tage stilling til spørgsmålet, om indstillingen af tilbagesøgningsproceduren skyldtes tab af originalerne af sundhedscertifikaterne, der blev fundet i Zimbabwe, bemærkes, at den sene iværksættelse af tilbagesøgningsproceduren samt afviklingen af denne udgør en tilsidesættelse af de forpligtelser, som påhviler Forbundsrepublikken Tyskland i medfør af artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 729/70.

186 Heraf følger, at dette anbringende skal forkastes.

187 Under hensyntagen til det ovenfor anførte bør sagsøgte frifindes.

Sagens omkostninger

188 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Forbundsrepublikken Tyskland har tabt sagen og dømmes til at betale sagens omkostninger, da Kommissionen har nedlagt påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.

Kapteyn Hirsch Ragnemalm

Schintgen Ioannou

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. januar 1999.

R. Grass P. J. G. Kapteyn

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling